

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας λαός θρόνεται άμα
είη πός; δέ φοβάται την
λήθη—ΨΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει τους φυ-
σικούς της κανόνες.
ΒΗΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Ζ'.

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΚΗ 29 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ 1909

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝ ΑΡΙΘ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 337

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ. 'Η κοιλία τάκροπταμου (συ-
νέχεια).
'Η Ψυχολογία του συμβολισμού (τέλος).
ΔΟΥΚΙΑ ΤΑΚΗ ΛΙΑΛΙΟΥ. 'Από το χωριό μου.
Α. Μ. ΜΟΙΡΑΣ. 'Ανάσταση.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΑΓΡΑΣ. Χαρά στη λεβεντιά του !
ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Δέκας 'Αρβανίτης, 'Αγγελος Σικελια-
νός, Ν. Πορτοφάνης, Μέλπω.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—ΝΕΑ ΒΙ-
ΒΛΙΑ—Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

« Μαζί μου έλάτε όλοι
που κοιμάστε... »

'Ο Χριστός δεν αναστήθηκε 'Ακόμα δεν
αναστήθηκε ο Χριστός.

Αιώνες κι αιώνες τώρα, εκεί, στο ψή-
λωμα του Γολγοθά, ένας σταυρός περήφανα
ορθοστυλώνεται και πάνω του καρφωμένος
ο μέγας της 'Αγάπης κήρυκας καρτερεί, αιώ-
νες κι αιώνες τώρα, να τον πιστέψει ο κό-
σμος και νάρθει να τον κατεβάσει από το
σταυρό.

Κι ο κόσμος που λέγεται Χριστιανι-
σμός και πούναι άρπαγας, έγωιστής, κακός,
άλλοτε Θεό λατρεύει κι άπ' άλλου Θεού
τραβιέται τα κηρύγματα.

'Αντικρά στο Γολγοθά, σέ ψήλωμα πάλι,
σέ μέρος ξέφωτο, ορθοστυλώνεται πάνω σέ
χρυσάφενιο βωμό, του 'Εγωισμού το είδωλο,
στο σμάλτο και στο χρυσάφι βουτηγμένο. Κι ο
κόσμος προσεύχεται νυχταμέρα μπροστά σ'
αυτό το είδωλο, κ' έχει τη ράχη του γυρισμένη
στο μάρτυρα του Γολγοθά.

Και μιά μέρα ορισμένη της χρονιάς ο κό-
σμος αυτός ο 'Εγωλάτρης, ο βουτηγμένος στο
Συμφέρο και στην 'Αμαρτία, καμώνεται πώς
άπαρνιέται το Είδωλο και τραβάει, σέ μακριά
λιτανεία, με τους κολασμένους παπάδες του
μπροστά—και τραβάει προς το Γολγοθά, και
κεί καμώνεται, με ψευτοδάκρια και με ψευτο-
μετάνιες, πώς άνασταίνει το μεγάλο το
Μάρτυρα.

Και τότε ο Χριστός, φρίττοντας μπροστά
σ' αυτό το άγριο άναγέλασμα που του γίνε-
ται, σιγολέει περίλυπα από το σταυρό του :

— Πατέρα μου, ά γίνεται, άς περάσει πέρα
μου το ποτήρι αυτό...

Γιατί το πιδ φαρμακερό ποτήρι του το πο-
τίζει κάθε χρονιά, τέτια μέρα, ή άχάριστη ά-
θροπότη μ' αυτό το άναγέλασμά της το άγριο.

ΩΔΗ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ

Βόγγει το 'Ιόνιο, στο νησί μου γύρα.
Γιά μένα, όλο το πέλαγο, μιά λύρα.

Κι ως το άτι, που το πόδι του όλο σκάβει,
'Ομοια άνυπόμονο είναι το καράβι.

Σκυμένοι, σ' άτιμο τραπέζι οι όχτροί μου,
Κρηφομιλούνε για την άρετή μου.

'Αρνιέστε μου, οι μεθόκοποι, τη δόξα.
Στους τοίχους μου, όλα κρέμονται τα τόξα.

Δέ σάς ζητάει τη δόξα, εκείος που πάει,
Με τις δροσιές του 'Απρίλη και του Μάη,

Δέ σάς ζητάει τη δάφνη, εκείος που θάβει,
Με τις βροντές και τις βροχές του Μάρτη

Στο γυρισμό, σάν τον άσύγκριτο άντρα.
Γλίγορα, άρνιά, σφιχτείτε μες τη μάντρα !

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

— Χριστός άνέστη ! ξελαργγιάζονται οι
ψευτοχριστιανοί. Και μ' 'Ωσανά και βάγια, χο-
ροπηδώντας και χαχανίζοντας, στρώνονται
στο γιορτάσι κάτω από το Σταυρό και μεθο-
κοπούν και γιομίζουν από κνίσσα σφαχτών κι
άπό καπνό πιστολιών τον άέρα.

Και σέ κάθε τσουγκρισμα ποτηριού και σέ
κάθε ξεκοίλιασμα άρνιού και σέ κάθε γιορτά-
σιμη κουμπουριά, μιά βραχνή κραυγή ακού-
γεται :

— Χριστός 'Ανέστη !

Κι ο Χριστός τους θωρεί με θλιμένη μα-
τιά από το σταυρό κι άνει το στόμα του και
τους άρωτάει :

— Τ' είστε σεις ; Τι ζητάτε δώ ;

Και του αποκρίνονται χοροπηδώντας και
ούρλιάζοντας :

— Είμαστε Χριστιανοί !... Κ' ήρθαμε το
Χριστό μας ν' αναστήσουμε !...

Ανδ δάκρια τότε καρτερά κυλούν άπ' τα
μάτια του. Ανδ δάκρια που οι ψευτοχριστιανοί
δεν τα βλέπουνε, δεν τα είδαν ποτέ. Δεν τα βλέ-
πουν τα θέα δάκρια, καθώς δεν άκουν και τη
λυπημένη του ή φωνή που τους λέει :

— Πηγαίνετε από μένα, κατάρατοι, στη
φωτιά την αιώνια την έτοιμασμένη του Διαβό-
λου και των άγγέλων του. Γιατί πείνασα και
δέν μου δώκατε να φάω· δίψασα και δέν με πο-
τίσατε· ξένος είμουν και δέν με περιμαζέψατε·
γυμνός και δέν με ντύσατε· άρρωστος και σέ

φυλακή και δέν με κοιμάζατε... 'Ω γεννά άπιστη
και σιρεβλή, ως πότε θα μένω μαζί σου ;

Και το γλεντοκόπι ξακολουθάει. Και το
Χριστός 'Ανέστη, άνάκατο με κουμπουριές και
με βλαστήμιες, γιομίζει τον άέρα. Και τα δά-
κρια μένουν καρυσταλλωμένα στο θέο πρό-
σωπο, πουχει μπωμένο το μέτωπο και σμιγ-
μένα τα χείλια σ' άπελπισιάς πικρόγελο...

*

Κι ο σταυρός μένει ορθοστυλωμένος στο
Γολγοθά αιώνες κι αιώνες τώρα και ή θλι-
μένη ματιά του Μάρτυρα άναγαλλιάζει ξανοί-
γοντας, κάτω εκεί, στους όλοπεράσιους κάμ-
πους της Γερουσαλήμ, την άλη θειή του
έκκλησιά που χτίζεται.

'Απ' όλα τα έθνη κι άπ' όλες τις φυλές
της γής είναι μαζωμένοι εκεί οι άκούραστοι
χερομάχοι. 'Από του Βοριά τις παγωμένες
χώρες κι άπ' της 'Αφρικής τις πυρωμένες άμ-
μουδιές. 'Οβραίοι κι 'Αρμένιδες και Τούρκοι.
Της 'Ανατολής 'Ακρίτες λονταρόφυχοι και
της Φραγκιάς άρχοντόπουλα. 'Εργάτες πο-
χουν τα χέρια τους ροζωμένα και σοφοί πο-
χουν το νού τους πλημμυρισμένο από φώς.
Πέρες που στην πατρίδα τους προσκυνούν
τον 'Ηλιο και 'Ινιοί που οι δικοί τους λα-
τρεύουν το Βισνού και Κινέζοι που την άπέ-
ραντη χώρα τους ο Κομφούκιος Θεοκρα-
τάει. Πατριώτες κι άδερφοί και σούθηκοι
κράζουνται άναμεταξύ τους, γιατί μιά πα-
τρίδα έχουν και μιά θρησκεία και μιά φα-
μελιά—γιατί νιώθουνε για πατρίδα τους τη γής
άλάκαιρη και για θρησκεία τους την 'Αγάπη
και για φαμελιά τους όλους τους άθρώπους
που κατοικούνε πάνω στη γής.

'Απ' όλες τις φυλές κι άπ' όλα τα έθνη
της γής είναι μαζωμένοι εκεί οι άκούραστοι
χερομάχοι. Και χτίζουνε, νυχταμέρα δουλεύον-
τας, το βαδιοθέμελο κι άστερογειτόνα της
'Αγάπης ναό. Και τον χτίζουνε με το έργο
τους το καρπερό και με το σοφό τους το λόγο.
Και δουλεύουνε, βλέποντας κατάματα το Γολ-
γοθά, και προσεύκονται δουλεύοντας και
λένε :

— Προσκυνούμε σε, μεγάλε άδερφέ, και
δοξάζομε σε. Και το έργο σου που κήρυξες
και που όνειρεύτηκες, το έργο σου αυτό, που
με το αίμα σου το ξετίμητο τάγιασες, το δου-
λεύουμε σήμερα έμεις κι άγωνιζόμαστε νάν το
στήσουμε περήφανο πάνω στη γής. 'Εργάτες
λεγόμαστε κι όχι Χριστιανοί—γιατί έργατης
κ' 'Εσόν είσονται και με το φραγγέλι έδιωξες
μέσ' από το ναό τους Φαρισαίους και τους

Ἵποκριτάδες πού ξαναμπήκανε σήμερα μέσα στο ναό καὶ κατηλεύονται, μ' ἄλλο ὄνομα, κάθε σταγόνα τοῦ τίμιου τοῦ αἱμάτου σου. Ζοῦμε δὲ ἀπὸ τὴν κοινωνία τους, γιατί τὴν κοινωνία αὐτὴ ἐμεῖς τὴν ἀρνιόμαστε καὶ ὁ Νόμος τους δικὸς μας Νόμος δὲν εἶναι ἀφοῦ διαφεντεύει τὸ Ἄδικο καὶ ἀφοῦ κἀνὸν ἀπ' αὐτόνε οἱ λαοὶ ἀλληλοσπαράζονται καὶ τὸ δίκαιο τοῦ ἀδυνατότερου καταπατιέται. Ἐμεῖς δλο μπροστά πρὸς τὸ Φῶς, πρὸς τὴν Ἀλήθεια, τραβάμε, καὶ μὰ μέρα ἐμεῖς θὰ σὲ κατεβάσουμε ἀπὸ τὸ σταυρὸ καὶ ἐμεῖς θὰ σ' ἀναστήσουμε—δταν ἀναστηθεῖ καὶ ἀπλωθεῖ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη σὴ γῆς ἡ ΑΓΑΠΗ.

Κι ὁ Χριστός, βλέποντας τοὺς ἐργάτες νὰ δουλεύουν ἀκούραστα καὶ ἀκούγοντας τὴν ἀγνή τους προσευκὴ, τοὺς κρᾶζει χαρούμενα :

— Μαζί μου ἐλάτε δλοὶ παῖ κοπιᾶτε καὶ δοοὶ εἰστε φορτωμένοι, καὶ ἐγὼ σὰς ξεκουράζω. Σηκώστε τὸ ζυγὸ μου ἀπάνου σας, καὶ μάθετε ἀπὸ μένα, γιατί ἡμερὸς εἶμαι καὶ με ταπεινὴ καρδιά, καὶ θὰ βρεῖ ξεκούρασμα ἡ ψυχὴ σας. Τὶ ὁ ζυγὸς μου εἶναι καλὸς καὶ ἀλαφρὸν τὸ φόρτωμά μου...

Καὶ τοὺς λέει :

— Ἐλάτε οἱ βλοσυροὶ τοῦ Πατέρα μου, κληρονομεῖστε τὴ βασιλεία τοῦ σὰς ἐτοιμάστηκε ἀπὸ τὸ θεμέλιωμα τοῦ κόσμου. Γιατὶ πείνασα καὶ μοῦ δόκατε νὰ φάω· δίψασα καὶ με ποτίσατε· ξένος εἶμαι καὶ με περιμαζέψατε· γυμνὸς καὶ με ντύσατε· ἀρρώστησα καὶ με κοιτάξατε· φυλακὴ εἶμαι καὶ ἤγαθετε νὰ με δεῖτε...

Καὶ οἱ ἐργάτες ἐξακολουθοῦν νὰ δουλεύουν καὶ νὰ προσεύχονται. Κι ὁ Χριστός, ψηλώνοντας τὰ μάτια του πρὸς τὸν Οὐρανὸ, σιγολέει με κατάνυξη :

— Πατέρα μου, δὲ χύθηκε ἄδικο τὸ αἷμα μου καὶ βόηθα τοὺς ταπεινοὺς αὐτοὺς ἐργάτες πού δουλεύουν σήμερα ν' ἀπλώσουν σὴ γῆς τὴν καινούρια θερησκεία—τὴ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΜΟΥ.

Α. Μ. ΜΟΙΡΑΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Η ΚΟΥΛΙΑ ΤΑΚΡΟΠΟΤΑΜΟΥ

«Ἐτοιμος ἵ» ρώτησε ὁ Κλωστογιοργόπουλος ἀπ' τὴν κασίκα πού ἦταν καθισμένος.

«Στάς διαταγὰς σας, κύριοι συνάδερφοι», εἶπε ὁ Γεσίλας, παίροντας στάση προτοχῆς ἀπέναντί τους.

«Ἐ, πέστε, σὰς γιομίζω τὸ μάτ' σας ἡ δχ;» ἡ Φρόσω, πού εἶχε ξαναμπεῖ στὴ σκάλα, τὸν χαϊδεύει στὸν ὦμο.

«Ὁραὶ σὺ πηγαίνου», εἶπε ὁ Κουλουμπέρδας.

«Τὸ πιλίκιο δὲ μ' ἀρέσει μοναχά, εἶναι σηκωτὸ πολὺ ἀποπίσω», παρατήρησε ὁ Κλωστογιοργόπουλος.

«Εἶναι τὸ νέο σκέλιο», εἶπε ὁ Κ. Κανιάς.

«Ναὶ ναί· τὸ εἶδα καὶ ἐγὼ σ' ἕναν τοῦ πυροβο-

(*) Ἡ ἀρχὴ στὸ 326 φύλλο.

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΥ

Κ' ἡ ἀρνητικὴ στάση, πού πήρε στὴν ἀρχὴ καὶ τὸ δικὸ μας κοινὸ ἀντίκρια στὶς συμβολιστικὰς τάσεις, ἄς μὴ μὰς γελᾷ. Σὲ κάπιο περασμένο μου σημείωμα σ' αὐτὸ τὸ φύλλο, ἀνάφερα με τόνομα ἕνα συγγραφεὴ, πού στὴν ἀρχὴ ἀγανάχτησε με τὰ καινούρια εἰδωλα γιὰ νὰ φτασῇ στὸ στερεὸ νὰ τὰ προσκυνῇ καὶ ἐκεῖνος με τὸν τρόπο του. Μποροῦσα νὰ ἀναφέρω με τόνομα καὶ κριτικούς, πού ἀντίκρουσαν με ἐπιφύλαξη καὶ περιγέλασμα τὸ πρῶτο φάνισμα τῆς νέας τεχνολογίας γιὰ νὰ καταστήσουν σήμερὰ θερμοὶ ἀπολογητὲς τῆς. Ἐτοὶ ἐνεργεῖ καὶ ἀπλώνεται σιγὰ σιγὰ μὴ ἰδεολογία, εἴτε ξενόφερτη εἴτε αὐτόχθονη, ἀμὰ βρῇ περιοχὴ κατάλληλη νὰ ριζή- ριζέ. Τὸ κλόνισμα τῆς σκέψης καὶ τὸ θολὸ τῆς αἰσθητικῆς τοῦ πραγματικοῦ στὴν κοινωνικὴ περιοχὴ μας χρειάζονταν μιὰ ἀντίστοιχη ἐκφραση στὴ σφαῖρα τῆς τέχνης, ἡ ἀπογοήτεψη ἀπὸ τὴν πραγματικότητά μοναχά στόνερο μποροῦσε νὰ βρεῖ ἄσυλο. Ὁ ποιητικὸς ἀφορισμὸς «πνεῦρο ἀνώτερο ἀπ' τὴν πραγματικότητά» πού διατυπώθηκε γιὰ ἰδέα ἐν στερνοῦ δράματος, δὲν εἶναι μοναχά τὸ αἰσθητικὸ σύμβολο τοῦ συγγραφέα του, μὴ ἡ συνείδηση μιᾶς ὁρι- σμένης κοινωνικῆς περιοχῆς ἐκφραζομένη σὲ ὁμορφιά, ἕνα ἀπὸ τὰ κερυφάλια τῶν ποιητικῶν τασεων πού πρωτοσηματώθηκαν ἐδῶ καὶ δέκα χρονία. Θυμοῦμαι τὴ πεζὴ ἐντύπωση ἔορσαν στοὺς κύκλους τῆς ἀμαρτωλῆς «Τέχνης» τὰ «Ἀόγρια τῆς πλώρης» τοῦ Καρ- καβίτσα, πού εἶχαν ἔξοχο τότε. Πῶς καὶ πότο ζων- τανὰ καὶ τεχνικὰ ἐκφράζον τὴν πραγματικότητά αὐτὰ τὰ διηγήματα, θὰ ξεβγαῖν ἀπὸ τὸ θέμα μου, ἀν ἤθελα νὰ τὸ ξετάσω ἐδῶ. Ἀναφέρω μόνο τὸ πε- ριστατικὸ καὶ χαρακτηριστικὸ τῆς τροπῆς τοῦ πνεύ- ματός μας τότε. Τὸ πέρασμα τοῦ Καμπύση ἀπὸ τοὺς «Κούρδους» στὴ «Μετὰ τὴν Κοιλέση» καὶ στὸ «Δαχτυλίδι τῆς μάκρας» καὶ ἀπὸ καὶ τὸ πῆδημα στὴ «Σύννεφα» δείχνουν ὁλοφάνερὰ τὸ δρόμο. Τὰ τελευταία ὄργια τῶν ποεταστρων εἶναι τὸ κατακό- ρυφο μιᾶς ποιητικῆς προσπάθειας, πού στεφανώνεται σὰν ἀταρα τὰ στεκαμένα νερά μιᾶς περιοχῆς κοι- νωνικῆς, τὸ ξαφνισμα τῆς κριτικῆς ἀπὸ μπαλόνια

(*) Ἡ ἀρχὴ τοῦ στοῦ περασμένο φύλλο.

χάρτινα καὶ ἰσχυρολογήματα καὶ παραμιλητὰ εἶναι τὸ πῶτερο θλιβερὸ σημάδι τῆς κατὰπτωσης αἰσθητικῆς καὶ γούστου. Με δλα αὐτὰ δὲ λέω πὼς κάποιες δρο- σερότατες χλωρασιὲς δὲν ξεπροβαλουν καὶ δὲ λαμπο- κοποῦν μέσα στὴν ἄχνη. Εἶναι ταλέντα, πού τὸ δυ- νατότερο αἰσθητὶκά τους τὰ φύλαξε ἀγγιχτὰ ἀπ' τὴ λοικμική, εἶναι ἄλλα πού τὰ χτύπησε ἀλαφρότερα ἡ ἀρώστια καὶ τρίτῃ πάλι πού με δλο τὸ βαρὺ ἀρώ- στημα τὸ αἰσθητὶκά τους βρῖσκει σὲ φωτινὲς φεγγο- βολές τῆς δυνάμει του γιὰ νὰ ξανακυλήσει πολλές φορὲς βρῦτερα. Τὸ γενικὸ εἶναι πὼς τὸ παραδειγμα τῶν δυνατοτέρων καταφρονεῖται καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους με τὴ διπλὴ ὁψη προσέχεται μοναχά ἡ σκοτινὴ. Ἰὰ νὰ ἀναφέρω χωρὶς καὶ ὄνομα, στὴ λυρική ποίηση λ. χ. τὸ παραδειγμα ἐνός Πορφύρα καὶ Μαρτίνου καὶ Γρυπάρη θαρτεται στὴν ἀληθινὰ, ἀπ' τὸν Πι- λαμά βρίσκουν μίμηση μόνο οἱ ἐκτετατικαί του τάσεις καὶ ὁ Νιρβανὰς φοβάται θὰ ὑποτιμᾷ καὶ ἀπὸς του τὴν «Παγὰ ἀκλόουσα», γιατί ἄλλως δὲν εἶ- ναι τὰ δειρῶμα πού κάνει μόνος τῆς αἰσθητικῆς του με τὴν αἰσθητικὴ τῶν παραμιλημάτων. Παρ- καλῶ τὸ φίλο μου νὰ μὴ με παρανοήσῃ. Μπορεῖ ὁ νε ρωμαντισμὸς νὰ χεῖ νὰ δείξῃ ἀλλοῦ ἔργα πού δὲν εἰλῶν τὸ καταφρόνισμα καὶ τὴν κατὰδίκη μ' ἕνα λόγο. Ἀκόμα καὶ στὸν τόπο μας ἴσως νὰ εἰλῶν κα- πια προσοχὴ καὶ κάποιες προσπάθειες. Ἦμως οἱ τάσεις πού θέλω νὰ χαρακτηρίσω ἐδῶ στὸ γενικὸ τους ἐφε- ραν μόνο μιὰ σύγχυση στὴν ἀντίληψη τῆς τέχνης καὶ γενήσαν τετρατομήματα καὶ κατὰ τῆσαν οἰ- τρούς ποεταστρων πνεύματα, πού ἴσως με μιὰ πῶ- σαμὴ καὶ ἀνθρωπινὴ ἀντίληψη τῆς τέχνης θὰ μπο- ροῦσαν νὰ δουλεύουν γιὰ τὴν πρόδῃ τῆς. Ἐναν ἀπ' αὐτοὺς προσπαθήσα τις προάλλες νὰ τὸν φα- νερίσω σε δλο τὸ μεγαλεῖο του πτὶς στήλεις τούτες καὶ τὸ ξομολογῶμαι πὼς οὔτ' ἐκεῖνη οὔτε αὐτὴ ἡ φιλοφροσύνη μου κινήθηκαν ἀπ' τὴν ἀξία τῶν ἔργων, μὰ ἀπ' τὴν ἀξία ἐκείνων πού θηρπώνονται ἀπ' αὐτὰ.

Πρὶν ἀπ' τὸ συμβολισμὸ εἶχε φανιστὴ στὴν ποίησὴ μας σὰν ἄλλος ζωτικὸς καρπὸς ἡ ἰδέα. Ποιὸς τὴν ἔμπασε καὶ πῶς, θὰ μ' ἐβγάξε πάλι ἀπ' τὸ θέμα μου νὰ τὸ ξετάσω ἐδῶ. Γιὰ νὰ γλυτονω ἀπὸ καθε παρεξήγηση, φτάνει νὰ πῶ ὅτι ἐγὼ τὸ ἐλά- χιστο δὲν ὑποτιμῶ, κατὰ πολλοὶ τὸ κάνουν, τὴν ποίησὴ τῶν ἰδεῶν πού ὑψώθηκε σὲς μέρες μας σὲ τότο κάλλος τεχνικὸ ἀπὸ ἕναν Ἴψεν. Ἰδεολογικὴ γίνεται ἡ ποίησὴ συνήθως σ' ἐποχὲς πού ὀξύνονται οἱ κοινωνικαὶ ἀγῶνες, γι' αὐτὸ βλέπομε καὶ σήμερὰ

Ἡ Κούλα ἔφυγε καὶ πάει στὸ χειμωνιάτικο.

«Τ'ν κακὴ ψυχὴ καὶ τῶν δικῶν σας» δ,τ' ἀκούτε καὶ σὲς τσκαπ' αἰτε. Τὸ πυροβολοὶ ὁ πάει, ζέπεσε τὸ μέλλον εἶναι στὸ πεζικόν· ἔχει μεγὰλη- τεραν πρόοδο. Ἐμένα θ' αὐτὸς ταχέως λοχαγὸ καὶ αὐτοὶ π' βήκαν φέτο ἀπὸ τῶν εὐελπίδων θ' αὐτὸν ἀνθυπολοχαγὸ ἀκόμα. Ἄντε, μουρὴ Κούλα, σῦρε καὶ φέρε τὸν καφε», εἶπε ὁ ἀδερφὸς καὶ ἐκλείσε τὴ συζήτηση.

Ἡ Κούλα ἔφυγε καὶ πάει στὸ χειμωνιάτικο.

Ἡ Κούλα ἔφυγε καὶ πάει στὸ χειμωνιάτικο.

«Ἐ, πούν' τα;»

«Τὶ νὰ σ' ἀμῶ; Δὲ σ' κῶνεται», ἀπάντησε ἡ Κούλα βιαστικῶς.

«Ποῦ σ' ἀφί'ν οἱ γλυκοὶ βέντες με τὸν ἄλλον!» τῆς εἶπε ἡ πρώτη θυμωμένη.

«Δὲν ἦρθα γιὰ καυγά· ὁ Γεσίλας μ' ἔστ'λε γιὰ τς καρέδες. Τὶ δὲν τς ἐφαίσε;»

«Ἄλλη ὁρεξ' δὲν ἔχω νὰ σὰς φαίσω καὶ κα- ρίδες, μούγκρισε ἡ Μαρτὶ καὶ κάθισε σὲ μιὰ ἄκρη φουρκισμένη.

Ἡ φούρα τῆς ἦταν σοβαρὴ ὅταν ἀκούστη.